

A „SAKÁL” TANÍTVÁNYAI

A „Sakál” tanítványai

***Rózsa-Flores szimpátiatüntetést rendezett Kádár támogatására**

***„Carlos” és a terroristák a László Kórházban**

„Carlos” – a „Sakál” - Iljics Ramirez Sanchez néven látta meg a napvilágot 1949-ben, Venezuelában. Az Iljics előnév nem volt a véletlen műve – apja, egy marxista ügyvéd, így tisztelgett Lenin emléke előtt. (A későbbi rettegett Sakál testvérei „Lenin” és „Vladimir” előneveket kapták...) A család eszmei öröksége rányomta bélyegét a fiatal Carlosra, hiszen alig tízévesen csatlakozott a kommunista párt ifjúsági szervezetéhez – hasonlóan, mint későbbi követője és tanítványa, Eduardo Rózsa Flores, akit a politikai alvilágban „Jorge Hurtado Flores” néven ismertek. 1966-ban apja úgy döntött, hogy Ramirez Sanchezet Camp Matanzasba, egy gerilla kiképző táborba küldi, Havanna közelébe. (A létesítményt akkor a kubai titkosszolgálat működtette.) Szülei még abban az évben elváltak – anyja Sanchezel és egyik testvérével a brit fővárosba költözött és a London School of Economic-on folytatta tanulmányait. Apja 1968-ban a párizsi Sorbonne-ra akarta beíratni, de végül mégis Moszkvába került – Sanchez a Patrice Lumumba Egyetemre érkezésekor a spanyol mellett már arabul, oroszul, angolul és francia nyelven beszélt. – 1970-ben a jordániai Ammanba utazott, az ottani terrorista kiképző központba, ebben a táborban kapta a „Carlos” fedőnevet... Számára így kezdődött a kétes értékű halhatatlanság.

*

Karantén vagy terrorközpont? („Parancsot teljesítettem...”)

Már 1991-ben a Magyar Köztársaság illetékes vezetői elé került a Foundation for the Victims of Communism, a kommunista önkényuralom bűneseteit vizsgáló nemzetközi dokumentációs irodájának az jelentése, amely egyebek mellett tartalmazta, hogy 1981 után titkos belügyminisztériumi utasítások értelmében a nicrauguai, mozambiki, palesztin, valamint a dél-amerikai és egyéb „szabadságharcosoknak” (a demokratikus államok által körözött terroristának) Magyarország biztosított átmeneti búvóhelyet. Voltak olyan speciális feladatokat ellátó különítmények is, melyek államközi egyezmények alapján érkeztek a magyar fővárosba – így például az indokinai országokból vagy Guineából, és hazánk fogadta be a sebesült, illetve beteg terroristák egy részét is.

A „betegek” Horváth István belügyminiszter (Stumpf István apósa) közvetítésével érkeztek a Ferihegyi repülőtérre egyenesen a László Kórházba. Megadták, hogy hány fő, és ki honnan jön. Azután ezeket a személyeket dr. Várnai Ferenc, az akkori főigazgató utasításai alapján a betegfelvételi osztály vette fel és helyezte el olyan épületekbe, melyekben tilos volt a látogatás – a „fertőző trópusi betegeknek” berendezett épületbe az Állambiztonsági Szolgálat engedélye nélkül még a kórház dolgozói sem léphettek be.

*

E helyen rejtőzködött hosszabb időn keresztül „Carlos” (Iljics Ramirez Sanchez). – Eduardo Rózsa-Flores korábban, még a romániai magyar autonómiát kivívni szándékozó Székely Gárda szervezésének idején, újságírói kérdésre úgy nyilatkozott, hogy őt a nyolcvanas években nem az akkori hírhedt szabadságharcos – ti. Carlos – hívta maga mellé, hanem mint katona, a magyarországi katonai hírszerzés vezetőinek parancsait teljesítette akkor, mikor hosszabb időn keresztül tolmácsként működött közre az állambiztonsági szervek és a László Kórházban tartózkodott „szabadságharcosok” találkozóin.

Dr. Várnai Ferenc a korábbi munkahelyén, a SOTE Szabolcs utcai kórházának trópusi betegségek osztályát vezette, 1990 után már múltját mentegetve jelentette ki: „Mi, kérem, maximum annyi információval rendelkezünk, amennyi az útlevelemben volt” – Rózsa-Flores is vélhetően ugyanezt mondaná, hiszen tájékoztatása szerint a Ferihegyi repülőtéren teljesített katonai (?) szolgálatot, de hogy miről tárgyaltak a palesztin, dél-amerikai és egyéb fegyveresekkel, arról napjainkban már nem kaphatunk információkat a világforradalmártól.

*

„Terrorista? – Hát kérem szépen, a nyolcvanas években például az African National Center egy betiltott szervezet volt. Tagjait akkor terroristának nevezték. Ma Dél-Afrika legnagyobb és legerősebb organizációja és mozgalma. Nagyon nehéz megítélni, ki kicsoda valójában, akit akkor terroristának neveztek, azt ma szabadságharcosként ünneplik, ha túlélte. És voltak valóban sebesültek is. Igen, egyértelmű volt, háborús övezetből jönnek. Mi, az orvosok, persze nem tudtuk megítélni, hogy milyen harcban sérültek meg. Olyanokkal is találkoztam, akiknél fegyver is volt. Egy alkalommal 41 palesztin harcos érkezett fegyveresen, pedig állítólag a repülőtéren el kellett volna venni tőlük. Ez a testvéri segítség 1990-ig folyt. 1990-ben már nem pályázhattam újra, attól az évtől már politikai menekültnek minősítették az itt elhelyezett embereket” – elmélkedett Várnai professzor 1992 augusztusában.

(A nyilatkozó, aki az Alapítvány a Kommunizmus Áldozataiért dokumentációs iroda németországi munkatársának kívánt válaszolni, a Fort Lauderdale-ben, az Egyesült Államokban megjelent cikksorozatra.)

Arra a nem mellékes körülményre nem tért ki, hogy milyen kapcsolatok fűzték dr. Györffy Tibor újságíróhoz (a BM III/I-es Csoportfőnökség Bonnban, majd Berlinben foglalkoztatott munkatársához), Sásdi Sándor alezredeshez (az

esztergomi helyőrség parancsnokához) és a szigorúan zárt „fertőző” osztály látogatóihoz, például Rózsa György Eduardohoz – bár ezeknek a személyeknek a nevei is szerepeltek az Antall-kormányhoz eljuttatott németországi jegyzékben. Az 1991/92-ben felvetett kérdések között szerepelt az is, hogy a László Kórház különleges osztályának létrehozói – és magától értetődően az akkori magyar kormány – egy egész sor nemzetközi törvényt sértettek meg, ám a rendszerváltás bódulatában ezekre a kérdésekre senki sem válaszolt. Dr. Marinovich Endre miniszterelnökségi kabinetfőnök néhány udvarias, de értékelhetetlen mondattal intézte el az ügyet.

*

Nemzeti anarchista világforradalmár

Bár napjainkra már tudott, hogy 1988-ban az ELTE KISZ-titkáraként **Rózsa-György Eduardo** számára nem volt közömbös a szocializmus ügye – a fordulat évében, 1989-ben, ha esetében egyáltalán beszélhetünk baloldaliságról, még az addigi ténykedéseit is felülmúlva egyik szervezője, vezetője lett a Szocialista Ifjúsági Szövetségnek (SZISZ.)

„Politikai értékválasztásainak szempontjai nemcsak sűrűn változtak, hanem azonos időszakban is egymásnak ellentmondóak voltak. A többvallású, több pártállású, több állampolgárságú nyugtalan útkereső néha a kalandorokra emlékeztető kiszámíthatatlan fordulatokkal lepte meg közvetlen környezetét is, amely gyakran már nem tudta követni őt a látványosnak szánt kirakatesemények között.” – írta róla 2009 áprilisában az egyik magyarországi baloldali orgánus.

Az Állambiztonsági Szolgálatok Történeti Levéltára (ABTL 391-II / 50 / I / 198) dokumentuma szerint Rózsa György Eduardo és Antoniewicz Roland a Szocialista Ifjúsági Szövetség Ideiglenes Szervező Bizottsága nevében 1989. május 29-én bejelentést juttatott el a Budapesti Rendőr-főkapitánysághoz, melyben az alábbiak olvashatók:

„Bejelentjük, hogy 1989. június 20-án délelőtt 9:00 és 11:00 között Kádár János, az MSZMP nyugalmazott Elnöke háza előtt szimpátiatüntetést kívánunk szervezni, melynek során az MSZMP nyugalmazott Elnökének az ifjúkommunisták rokonszenvező üzenetét tartalmazó levelét kívánjuk átnyújtani. - Kérjük a rendezvény biztosítását.”

*

A szimpátiatüntetés azonban elmaradt. Nem a Szocialista Ifjúsági Szövetség vagy a szervezők véleménye változott meg, hanem Kádár János egészségi állapota fordult válságosra. Erről dr. Pongor Sándor rendőr alezredes tájékoztatta az ifjúkommunistákat, akik ezt követően egy másik, hasonló jellegű, rendezvény megtartását határozták el. (Kádár 1989. Július 6-án halt meg. Éppen azon a

napon, mikor a Legfelsőbb Bíróságon kihirdették Nagy Imre és társai rehabilitációját. Szimbólikus jelentőségű volt, hogy a bejelentés közben a teremben az emberek egymás kezébe adtak egy papírt, amire az volt írva, hogy „meghalt Kádár János”.)

Rózsa György Eduardo útja, immár Eduardo Rózsa-Flores néven, egyenesen az akkor megszervezett Magyar Nemzetiszocialista Akciócsoportok elnevezésű náci alakulathoz vezetett...- majd a balkáni hadszíntérre, innen pedig Albániába, Irakba, Görögországba és a dél-amerikai köztársaságokba..., végül, utolsó állomásként Bolíviába.

Kinek dolgozott? Ki vagy kik voltak a megbízói?

Ezekre a kérdésekre talán sohasem kapunk választ.

*

Szemenyei-Kiss Tamás

/Részlet a „Terrorkommandó Bolíviában” c. cikksorozatból./Fort Lauderdale, Florida
- USA

Bibliotheca Nationalis Hungariae, Kézirattár